

Η ΑΝΕΡΓΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΝΟΥΜΕΡΑ , ΕΙΝΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.

Δημοσιεύτηκε στις Τρίτη, 17 Σεπτεμβρίου 2013 17:01 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share 2 Tweet 0 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο   Καλύτερο

Αξιολόγηση

Τι είναι ο άνεργος βρε κερατάδες? Κάτι αφηρημένο, ένας αριθμός, ένα φαινόμενο, μια παράπλευρη απώλεια των ανόητων σχεδιασμών μιας ανίκανης Πολιτείας? Είναι όλα αυτά αλλά πάνω από όλα είναι **ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ**. Μια κινούμενη βόμβα στα θεμέλια του συστήματος. Στα θεμέλια των υποκριτικών πλεονασμάτων, των υποκριτικών χαμόγελων μπροστά στις κάμερες. Είναι ένα χαστούκι στη φάτσα σας καθώς προσπαθείτε να κρατήσετε το ύψος αυτοπεποίθησης πως τα καταφέρατε.

Ενας άνεργος είναι ένας πρώην πολίτης, νυν ΤΙΠΟΤΑ, μέσα στους υπόλοιπους. Ο κανένας που θα πρέπει να επιβιώσει χωρίς τη κινητήρια δύναμη που είναι το χρήμα. Κι αυτό το Π.Σ θα επιβιώσει είναι η αργή και σταθερή μετάλλαξη της κοινωνίας σε κάτι πολύ άγριο που δεν θα μπορέσετε να ελέγξετε. Ο άνθρωπος που χάνει την αξιοπρέπειά του, που ζει με δανεικά από τους φίλους ή ζητιανεύει, είναι εκείνος που αναγκαστικά θα αποβάλλει κάποια στιγμή το ψεύτικο μανδύα του πολιτισμού από πάνω του και θα αφήσει να εκδηλωθεί όλη η απαξίωση, η εκδίκηση, το μίσος για ένα κράτος που τον κατέταξε στους περισευούμενους.

Γιατί ένας άνεργος που έχει ελπίδες είναι ένα θέμα. Ενας άνεργος που θα νοιώσει πως αυτή του η κατάσταση θα είναι μαροχρόνια και χωρίς ορίζοντα, αφού ένα παρανοϊκό πρόγραμμα υποτιθέμενης διάσωσης έχει ορίσει τη μοίρα του κι όχι μια Πολιτεία ικανή να διαφυλάξει τους πολίτες της, θα μετατραπεί σε οτιδήποτε για να επιζήσει. Τι νομίζετε πως θα αυξηθεί καθώς μεγαλώνει αυτό το τέρας της ανεργίας? Η καλωσύνη, η φιλανθρωπία, η κατανόηση, η υπομονή? Νομίζετε πως οι άνθρωποι που αφέθηκαν στη τύχη τους θα επιζήσουν τρώγοντας αέρα ή νομίζετε πως τα όποια αποθέματα μπορεί να είχαν είναι ανεξάντλητα, πως θα υπάρχουν συνέχεια πρόθυμοι συγγενείς ή φίλοι να τους χαρτζηλικώνουν.

Τι μπορεί να περιμένει μια κοινωνία όταν θα έχει εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους που θα γίνουν ζητιάνοι, κλέφτες, βιζιτούδες διαφόρων μορφών. Τι εικόνα θα έχει μια κοινωνία όπου οι άνθρωποι θα αφήσουν στα μαγαζιά των μαυραγοριτών τη προηγούμενη ζωή τους, τα ενθύμια μιας ζωής που πέθανε, τα μιχλιμυδία που προστάτευαν τον καθωσπρεπισμό τους και το περίφημο καθαρό κούτελο. Σε τι νομίζετε πως έχει μετατραπεί εκείνος που συνειδητοποιεί πως δεν έχει πια σπίτι, πως δεν είναι και τόσο κακό να κάνει μια βίζιτα για να βγάλει το φαί του, πως δεν είναι τόσο κακό να βουτήξει μια τσάντα από το δρόμο για να τη βγάλει καθαρή, πως δεν είναι τόσο κακό να πλευρίσει μια γεροντοκόρη για να το ταΐξει, πως δεν είναι τόσο κακό να κλέψει από το σουρτάρι του παλπού τη σύνταξη, να σουρφώσει ένα πορτοφόλι, να σπρώξει μια πρέζα. Πόσο νομίζετε πως θα κρατήσουν όλες αυτές οι στρατιές των ανέργων να παριστάνουν πως είναι ακόμα μέλη ενός κοινωνικού συνόλου για να σέβονται τους κανόνες και τους νόμους σας?

Μια στιγμή μόνο αρκεί σ' έναν άνθρωπο να περάσει τα όρια του καθωσπρεπισμού και η μετάλλαξη είναι μη αναστρέψιμη. Στο πρώτο ξεκάρφωτο γ@....σι θα πάει απελπισμένη η περιθωριακή κοινωνία, που θα αποζητά ένα στιγμιαίο χαρτζηλικίωμα για να επιβιώσει, κι όταν ο πελάτης βγει αφήνοντας το χαρτζηλίκι στο κρεβάτι τι νομίζετε ότι θα σηκωθεί και θα περάσει τη πόρτα? Θα είναι όχι πια ένας απελπισμένος αλλά μια που.... να που δεν έχει τίποτα να χάσει έτοιμη για όλα. Κι υπάρχουν πολλοί πρόθυμοι νταβατζήδες που ετοιμάζονται ήδη για τη προστασία της. Το πρώτο στήσιμο στην ουρά για το συσσίτιο είναι δύσκολο, μετά τρωσ από όπου νάναι και με ότι τρόπο χρειαστεί για να επιβιώσεις.

Κάτω από αυτά τα νούμερα που τα κοιτάτε με περίσσια ψυχική αντοχή, δηλαδή αναισθησία, καθισμένοι στα ασφαλή ακόμα γραφεία σας, στις ασφαλείς ακόμα κατοικίες σας, είναι άνθρωποι που μεταλάσσονται ο καθένας σε ότι περιθώριο ξεφτίλας μπορεί ν' αντέξει η ζωή τους. Πίσω από κάθε απόλυση, από κάθε λουκέτο που μπαίνει, δεν είναι ένας αριθμός που θα γυρίσει σπίτι και θα κάνει υπομονή τότε θα συγκεντρωθεί το πρωτογενές πλεόνασμα και άλλες τέτοιες παπαριές, είναι μια οικογένεια που θα πρέπει να δει τι θα κάνει αφού περάσει το πρώτο σοκ. Ενας άνθρωπος που θα πρέπει να συνειδητοποιήσει πως την έβαψε. Που από το "κύριε Θανάση" θα περάσει στο "ποιος είσαι εσύ ρε?" Από το "καλημέρα σας κύριε" θα περάσει στο "τι θες πάλι εσύ". Από το "έχει μπει ο μισθός σας" θα περάσει στο "δεν έχουμε λυπόμαστε".

Η εφορία θα τον κυνηγάει, η ΔΕΗ, η τράπεζα όχι πια σαν κύριο αλλά σαν "κόψε το λαϊμό σου" κι αν τα καταφέρει και δεν κόψει το λαϊμό του ίσως κάποια στιγμή αρχίσει να περνάει από το μυαλό του πως θα κόψει το λαϊμό όποιου περνάει μπροστά του, ακόμα και "δια ασημαντον αφορμή". Ολοκληρω το κομμάτι της κοινωνίας που θα έχει ακόμα σπίτι, φαί, ρούχα, αυτοκίνητο, τα παιδιά τακτοποιημένα, τους φίλους να πίνουν μπύρες, τη παρέα να πηγαίνει σινεμά, τα χριστούγεννα να στολίζει δέντρα και να παίρνει δώρα, όλο αυτό το κομμάτι θα είναι απέναντί του κι εκείνος ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ.

Όλα αυτά τα ξέρετε και φαντασιώνεστε χαρούμενοι πως φτάσαμε στο ζητούμενο. Για να μην γίνουν όλα αυτά στη ζωή κάποιου πως αργά ή γρήγορα σκυμμένος και τρομοκρατημένος θα φιλάει τα χέρια του εργοδότη που θα του δίνει τρία κατοστάκια και θα του ζητάει να κάνει κωλοτούμπες. Ενημερώνετε τους δικούς σας εργοδότες πως πάμε καλά και να προχωρήσουν άφοβα με τις επενδύσεις γιατί στην Ελλάδα συγκεντρώνεται σιγά σιγά ένα μεγάλο πλήθος από πρόθυμους σκλάβους, που θα παρακαλάνε να διαφυλάξουν την αξιοπρέπειά τους με αντάλλαγμα τρία κατοστάκια. Θα δουλεύουν χωρίς όνειρα, χωρίς προοπτική, χωρίς να μπορούν να ικανοποιήσουν ούτε τις πιο βασικές ανάγκες αλλά θα είναι τόσο τρομάρα μη τυχόν βρεθούν στο απόλυτο τίποτα που θα τους φαίνεται δώρο ακόμα και η αλυσίδα στο πόδι αρκεί να τους δίνει ένα μεροκάματο ότι νάναι.

Αυτή είναι η τριτοκοσμική Ελλάδα. Αυτό είναι το success story. Υπάρχει ένας κόσμος που όλα αυτά δεν τον αγγίζουν? Φυσικά και υπάρχει. Σε όλα τις αποικίες χρέους δεν πείνασαν όλοι. Κοντά στις καλύβες χτίζονται τα πολυτελέστερα ξενοδοχεία. Κοντά στα μαγαζάκια που μπαινούν λουκέτα χτίζονται τεράστια εμπορικά κέντρα. Κοντά στις μικρές επιχειρήσεις που πτωχαίνουν ανοίγουν κολοσσοί που τα μαζεύουν όλα. Κοντά στα κατάπτυστα δημόσια νοσοκομεία, ανοίγουν μεγαθήρια ιδιωτικά νοσηλευτικά ιδρύματα. Κοντά στα συσσίτια των αστέγων, των εξαθλιωμένων ανέργων, των απελπισμένων, υπάρχουν τα καλύτερα εστιατόρια με ανθρώπους που απολαμβάνουν το χαβιάρι και τη σαμπάνια τους. Στα εμπορικά κέντρα τις γιορτές κυρίες και κύριοι γεμάτοι τσάντες πετάνε την ελεημοσύνη τους σ' εκείνους που είναι στημένοι στα σκαλιά απέξω με θλίψη για τους κακόμοιους. Κοντά στις ερημωμένες επαρχίες και μια γη που ρημάζει υπάρχουν οι μυκονιάτικοι "παράδεισοι" που κουνάνε τα κ@λαράκια τους στο τσακίρ κέφι όλα τα πραγματικά νούμερα.

Το ότι πτωχαίνουν οι έλληνες δεν σημαίνει πως πτωχαίνει η Ελλάδα, μας είχε πει ο σοφός πριν δυο χρόνια. Κι ήξερε πολύ καλά τι έλεγε. Δεν θα βαρέσει πτώχευση η Ελλάδα, ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού θα το πάθει, για να έρθει στα ίσια η μετάλλαξη της χώρας σε αποικία του τρίτου κόσμου. Να έχει τους φύλαρχους και τις αυλές τους, να έχει τους συνεργαζόμενους διανοούμενους που θα κυκλοφορούν στα σαλόνια να ανθίζουν με πολιτισμό την ατμόσφαιρα, θα έχει και τους σκλάβους που θα στέκονται απέναντι παρακαλώντας για ένα κομμάτι ψωμί.

Για να δούμε λοιπόν.. θα γίνει έτσι? Θα πάνε όλα όπως είναι στο πρόγραμμα? Υπάρχουν πάντα αστάθμητοι παράγοντες. Κι αυτό που φοβάμαι είναι πως αυτή τη φορά οι αστάθμητοι παράγοντες θα είναι πολύ χειρότεροι από τους φόβους μας.

[synithisyroptos](#)

από το [Λόγια του Αέρα](#)

[Πηγή](#)